

РЕШЕНИЕ

№ 707

гр. София, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА ЛЮДМ. ПЕШЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20221110112160 по описа за 2022 година

Предявена е искова молба от Г. В. Г.,ЕГН / ***** с която против СДВР е предявен осъдителен иск ,с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР / в редакция към ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г./ вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР /в редакция към ДВ, бр. 14 от 20.02.2015 г./ за заплащане на сумата в размер на **1712,90лв.** /след изменението на цената на иска ,първоначално предявен за 1 988,56лв./,представляваща неизплатено възнаграждение за извънреден труд от 134 часа ,положен в периода от 01.01.2020год. до 31.12.2020год.,ведно със законната лихва ,считано от датата на депозиране на исковата молба / 08.03.2022год. ,до окончателното ѝ заплащане.

В исковата молба ищецът твърди, че е в служебно правоотношение с ответника като заема длъжност ВДП Началник група – Териториална полиция „Витоша“ ,сектор „Охранителна полиция“ на 06 РУ-СДВР.Твърди ,че в периода 01.01.2020год. – 31.12.2020год. полагал труд ,извън установеното работно време като бил положил извънреден труд от 407часа.От същите му били заплатени 273часа ,а 134 часа останали незаплатени.Сочи ,че размерът на незаплатения извънреден труд от 134 часа възлиза на 1988,56лв. като в съдебно заседание намалява цената на предявения иск ,с правно основание чл.187 Ето защо претендира същото, заедно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба ,до окончателното му заплащане.

Ответникът СДВР в депозирания в срок писмен отговор оспорва иска. Твърди, че приложимата нормативна уредба към процесния период не предвижда възможност за компенсиране на положения извънреден труд с парично възнаграждение,а същия следвало да бъде компенсиран с допълнителен платен годишен отпуск.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните фактически изводи:

С доклада си по делото съдът е приел за безспорно на основание чл. 146, ал. 1, т.3 ГПК ,че за периода 01.01.2020год. – 31.12.2020год. между страните е съществувало твърдяното служебно правоотношение ,по силата на което ищецът Г. В. Г. е на работа в МВР, че ищецът е изпълнявал точно служебните си задължения в процесния период и за ответника е възникнало задължение да заплати основно възнаграждение за службата, дадена през него.

Видно от представената по делото Служебна бележка от 10.10.2022год.,същия е на работа в МВР от 13.12.2012год.,със статут на държавен служител – полицейски орган ,съгласно чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР.

Съгласно Справка от 14.12.2021год., за изплатеното допълнително възнаграждение за положен труд по приложение № 1 за времето от 01.01.2020год. до 31.12.2020год. от Г. Г.,същия през м.06.2020год. е положил 7 часа труд през работни дни ,през м.07.2020год. – 45часа труд през работни дни,м.08.2020год. – 27 часа ,м.09.24 часа ,м.10.2020год. – 16часа,м.11.2020год. – 4 часа и през м.12.2020год. – 11 часа положен труд ,пред работни дни по Приложение № 7.Отразено е че същия е положил общо 407 часа труд по приложение № 7 /като сбор от отразените часове за времето от м.04.2020год. – м.12.2020год./ като са му изплатени общо 273 часа положен труд по приложение № 7/като сбор от отразените часове за времето от м.04.2020год. – м.12.2020год./

Съгласно повторното заключение на вещото лице Елисавета Влагова Жекова,което съда приема,предвид ,че е пълно , ясно и е обосновано ,тъй като вещото лице е изследвало освен приложение № 7 и приложение № 2 ,общо часовете положен извънреден труд от ищеца за процесния период януари-декември 2020год. е 618 часа като са му били заплатени 438 часа труд в размер на 5 593,14лв.Със Заповед от 31.12.2020год. са му били определени 6 дни допълнителен платен годишен отпуск за положения труд през 2020год. за 46 часа.След като е приспаднал платения извънреден труд от 438часа и компенсирания от 46 часа ,вещото лице дава заключение ,че за 134 часа извънреден труд ,за периода м.юни 2020год. м.декември 2020год. на ищеца не е начислено допълнително възнаграждение ,което възлиза на сумата 1 721,90лв.В показанията си в с.з. вещото лице сочи ,че не е детайлизирала дали положения труд е бил в работен или почивен ден,една част от същия бил полаган във връзка с извънредното положение от 13.03.2020год.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е осъдителен иск ,с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР / в [редакция към ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г./](#) вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР /в [редакция към ДВ, бр. 14 от 20.02.2015 г./](#)

За уважаването на иска в тежест на ищеца е да докаже, наличието на служебно правоотношение между страните, размера на възнаграждението по него за всеки месец от

процесния период, часовете на носене на служба в процесния период, положени извън работно време в почивни и празнични дни

В тежест на ответника, при доказване на горните факти, е да докаже погасяване на възнаграждението за извънреден труд.

Не е спорно между страните, че през процесния период между тях е съществувало твърдяното служебно правоотношение, по силата на което ищецът е работил по служебно правоотношение при ответника като е заемал длъжност на полицейски служител, поради което същият е имал качеството на държавен служител по см. чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Спрямо това правоотношение, конкретно относно статута на служителя, приложение намират нормите на ЗМВР, съгласно чл. 142, ал. 2 от Закона.

Безспорно е между страните, а и от заключението на ССЧЕ се установява, че в процесните месеци ищецът е носил служба, като отчитането на положения от него труд е било подневно, че в посочения период ищецът е изпълнявал точно служебните си задължения и за ответника е възникнало задължение да заплати основно възнаграждение за службата, положена през него. Предвид това следва да се приеме, че длъжността на ищеца е определена като длъжност на ненормиран работен ден, с продължителност на работното време от 8.30 ч до 17.30 ч при петдневна работна седмица от понеделник до петък.

Ето защо към процесното правоотношение са приложими разписаните в ЗМВР и подзаконовите нормативни актове по прилагането му разпоредби, отнасящи се до служителите, за които е определен ненормиран работен ден.

Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗМВР /в приложимата за процесния период редакция към ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г./ нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Съгласно ал. 3 и 4 на чл. 187 ЗМВР /в посочената редакция/ работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени - сумирано за тримесечен период, като определянето на 24-часова смяна е по изключение, а за държавните служители в МВР, извън тези които изпълняват служебните си задължения при специфични условия и рискове за живота и здравето, и работещите на смени, се установява ненормиран работен ден, като те са длъжни при необходимост да изпълняват служебните си задължения и след изтичане на редовното работно време. По силата на чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР /в редакция към ДВ, бр. 14 от 20.02.2015 г./ към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд, а според чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР /в редакцията към процесния период/ работата извън редовното работно време се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни - за служителите на ненормиран работен ден. Съгласно чл. 5 и чл. 7, ал. 1 от Наредба № 8121з-776 ОТ 29 юли 2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в министерството на вътрешните работи за държавните служители, с

изключение на служителите работещи на смени и при специфични условия, се установява ненормиран работен ден, като работното време на държавните служители, работещи на ненормиран работен ден, е от 8,30 до 17,30 ч. с един час обедна почивка. Съгласно чл. 21, ал. 1 и 3 от Наредбата работното време на държавните служители, работещи на ненормиран работен ден, се отчита в работни дни – подневно, а часовете положен труд извън редовното работно време се отчитат ежемесечно в часове за месеца, в който са положени, като не се допуска сумирано изчисляване на работното време за служители, работещи на ненормиран работен ден. Съгласно чл. 24, ал. 1-3 от Наредбата положеният труд извън редовното работно време и положените дежурства от държавните служители, работещи на ненормиран работен ден, се отчитат в часове за месеца, през който са положени, с протокол, като времето на дежурство и фактически положеният труд през времето на разположение се отчитат и компенсират като труд извън редовното работно време. По силата на чл. 32, ал. 3 от Наредбата за служителите, работещи на ненормиран работен ден, положеният труд извън редовното работно време в работни дни се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск съгласно чл. 189, ал. 1, т. 3 ЗМВР, като размерът на допълнителния отпуск се определя със заповед на ръководителите. Според чл. 33 от Наредбата възнагражденията за труд извън редовното работно време се включват в месечното възнаграждение и се изплащат в месеца, следващ отчетния период, при своевременно предоставяне на протоколите във финансовите звена; положеният труд по време на дежурство се компенсира според часовете, които надхвърлят редовното работно време. Почти идентична е и уредбата на ненормираното работно време по КТ /чл. 139а, 142, ал. 5, 156, ал. 1, т. 2, 263 КТ/.

От анализа на цитираните разпоредби на ЗМВР и Наредбата следва, че ненормираното работно време за служителите в МВР, които не работят на смени или при специфични условия, представлява такова с нормална продължителност, като спецификата му се състои в това, че поради характера на работата епизодично, по изключение на служителя се налага да изпълнява служебните си задължения извън установеното за него нормално работно време. По същество това е извънреден труд, който се компенсира с допълнителен платен годишен отпуск. Това важи обаче само за службата, носена в работни дни. Положеният труд в почивни дни и в дните на официалните празници се компенсира с допълнително възнаграждение – така, както се компенсира положеният извънреден труд от служителите, които не са на ненормиран работен ден. Отчитането на работното време при ненормиран работен ден се изчислява подневно, а не сумирано /при което отработените часове се отчитат на определен период, който по ЗМВР е тримесечен, като се допуска превишаване на дневната продължителност на работното време, стига да не се надвишава общата продължителност на работното време за целия отчетен период/, като не се допуска сумиране на работното време на служителите, за които е определено ненормирано такова. Следователно в процесния случай правилата за отчитане и заплащане на извънредния труд на служителите, работещи при сумирано начисляване на работното време, не се прилагат.

От горното следва, че на ищеца не се дължи допълнително възнаграждение за всички часове носена извън работното време служба, а само за службата, която е носил в

почивните и празничните дни в процесния период.

От заключението на вещото лице по ССЧЕ става ясно ,че на ищеца не е заплатено допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от 134 часа ,като тези часове са в периода месец юни 2020-месец декември 2020год. /т.4 от констативно-съобразителната частта/.Въпреки ,че вещото лице в показанията си сочи ,че не е детайлизирало дали положения труд е бил в работни или почивни дни,то в представената с исковата молба Справка от 14.12.2021год. изрично е посочено ,че за месеците 06.,07.,08.,09.,10.,11 – и 12.2020год. ,часовете положен труд от Г. Г. са през работни дни като същите като сбор дават именно 134 часа.

При това положение ищецът има право ,положения извънреден труд от 134 часа, положен в работни дни да му бъде компенсиран с допълнителен платен отпуск съгласно чл. 189, ал. 1, т. 3 ЗМВР,но не и да му бъде заплатено възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни ,поради което претенцията му за заплащането на сумата от 1712,90лв. следва да се отхвърли като неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ответникът. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на същия следва да бъде присъдена сумата от 100 лв. за сторените разноски по делото за платено юрисконсултско възнаграждение.

По аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 6 от КТ разноските за държавна такса и възнаграждение на вещото лице следва да останат за сметка на съда. Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. В. Г. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ул.“... срещу Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, адрес: гр. София, ул. ... , осъдителен иск ,с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР / в редакция към ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г./ вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР /в редакция към ДВ, бр. 14 от 20.02.2015 г./ за заплащане на сумата в размер на **1712,90лв.** ,представляваща неизплатено възнаграждение за извънреден труд от 134 часа ,положен в периода от 01.01.2020год. до 31.12.2020год.,ведно със законната лихва от 08.03.2022год. ,до окончателното ѝ заплащане като неоснователен.

ОСЪЖДА Г. В. Г. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ул.“... да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, адрес: гр. София, ул. ... ,на основание чл.78,ал.3 от ГПК сумата в размер на **100 лв.** – разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____